

Життя, якого не було

Автор:

[Генрі Олді](#)

Життя, якого не було

Генри Лайон Олди

Тіні мого міста #1

Генри Лайон Олди

Життя, якого не було

* * *

Це розповідь про студента Альбера й зеленооку Женев'єву, це розповідь про холодне море і забіякуватих чайках, це розповідь про журавля в небі, і синицю в небі, і вітер у руці, стиснутій у кулак, бо в нас у руках рідко залишається щось, крім того; це розповідь про пляшку шампанського, відкоровану невлад, це розповідь про зеленооку Женев'єву і студента Альбера, і про життя, якого не було.

Якщо ви знаєте більше, то розповідайте, а я промовчу.

* * *

Дихати було слизько. Він ішов засніженою набережною, смішно човгаючи по плитах, він дихав і ніяк не міг підібрати іншого слова. Так, слизько. Інакше як назвати те відчуття, коли солоний протяг слухняно заповзає всередину, щоб

наступної миті стрімголов кинутися вниз, у душу, в саму серцевину, креслячи на схилах хитромудрі петлі?

Він йшов набережною, смішно човгаючи по плитах, і нишком сміявся з власної пишномовності.

У нього таке бувало рідше, ніж у вас, і частіше, ніж у мене.

Ліворуч, за парапетом, потрісканим від часу і втоми більше, ніж погляди на життя якого старця із завсідників навколишніх кафешок, за шматок хліба билися чайки. Жива ілюстрація до закликів вподобитися птахам небесним. Небеса байдуже поглядали на бійку, старі з кафешок байдуже поглядали на молодого чоловіка, який брів набережною, а молодий чоловік усміхався і йшов собі далі.

Він завжди усміхався, коли був не в гуморі.

Звичка.

Годину тому він послав телеграму батькові, в Хенінг: «Узяв академічну відпустку. Нудьга. Потрібні гроші. Твій Альбер.»

Телеграма пішла стрясати дроти, а мила телеграфістка поправила каштанове волосся і спробувала кокетливо посміхнутися, але не встигла. Важко кокетувати зі спиною, нехай навіть цій спині притаманні виняткова прямота й гідність.

Втричі більша, ніж у вас, і вдвічі – ніж у мене.

Обігнувши новомодний міні-атракціон, де влітку лише за три монети будь-хто охочий міг перекинутися вниз головою і так провисіти цілих три хвилини, він стишив крок. Згріб сніг з парапету, зліпив тверду, пружну – так і хотілося сказати «дзвінку» – сніжку, прицілився і пожбурих нею у чайок. Не влучив, прикусив губу і ще довго стояв на тому ж місці, думаючи ні про що.

Пташині крики були йому акомпанементом.

Неподалік, сидячи в інвалідному візку на коліщатках, немолода жінка торгувала газетами й журналами. Обличчя її, на диво привабливе, було сповнене

усвідомлення власної важливості й винятковості – хоча підстав для того не було жодних: набережна порожня, і лише іній обсипається на сірий папір, на глянець недоладних обкладинок.

Політичні плітки й красуні в бікіні рівні перед інеем.

– Свіжі новини, – ледве чутно прошепотіла жінка. – Свіжі, але...

Звук її голосу дивним дисонансом ввівся в гомін чайок і шелестіння вітру. Немов у феєричній ораторії Шнеера-молодшого раптом, перебиваючи речитатив, заклацала друкарська машинка. Він здригнувся й рішуче підійшов до жінки в кріслі, не усвідомлюючи гаразд, навіщо він це робить. Узяв найближчий дайджест, заглянув у кінець, туди, де звичайно розміщені кросворди й гороскопи.

«Сьогодні 28-й і 29-й місячні дні. Коли сонячні й місячні ритми протилежні, виникає внутрішній розкол між свідомістю й підсвідомістю, що провокує конфлікти, важко реалізувати задумане. Необхідно більше уваги надавати самоконтролю. Сьогодні не радимо займатися суспільною діяльністю, більше часу слід приділити сім'ї. Випадкові зв'язки перспективні.»

Він знав, що буде далі. Так і сталося. Йому різко, до болю, захотілося, щоб сьогоднішній день минув, щоб «сьогодні» мишею втекло в затишну темряву «вчора», і все стало остаточно ясно. Щоб можна було сказати самому собі: так, справді, розкол між свідомістю й підсвідомістю завадив реалізувати задумане – але випадкових зв'язків не трапилося, і тому залишилася під питанням їхня перспективність. Суспільна діяльність, увага до сім'ї – тепер можна сісти, викурити сигарету й ретельно підбити підсумки: що відбулося, що обійшло боком, а що лише промайнуло та й зникло, залишившись боязкою таємницею.

– Свіжі новини...

І крик чайок.

– Дякую вам, – невлад відповів він, поклав дайджест на старе місце й швидко, не озираючись, піднявся по кам'яних сходах.

До відкритого бару.

Жінка дивилася йому вслід, й усвідомлення своєї важливості огортало продавщицю царською мантією, хоча на те не було жодних підстав.

Він сів спиною до неї і лицем до моря.

Майданчик бару нависав над сірим схололим пляжем, поцяткованим хрестиками пташиних слідів, немов огрядне тіло каліки-продавщиці над вчорашньою газетою. «Свіжі, але...» – луною озвалося у нього в мозку, і він пожалкував, що не в змозі викинути безглуздий випадок із голови, безглуздий випадок, безглуздий прогноз-гороскоп і безглузде бажання дізнатися, чим же все-таки день закінчиться: збігом або спростуванням? Бажання тануло десь у шлунку мокрою грудкою снігу, сповнюючи його студеною непевністю.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/old-_genr/zhittyayakogo-ne-bulo

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)